

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613263296/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

bærer,« svarede Munken, »lære mig at gyse for hin falske Frihedsruus, under hvilken de, der ei kunne styre sig selv, ville styre Andre, under hvilken den vilde Begierlighed, der før indesluttedes i Hierterne, nu ogsaa træder frem i blodig Skrift, læselig for det ydre Øie; men en sliq Frihed ville vi heller ikke, vi ville kun hævde vore gamle Love og vor velgrundede Ret, og ligesaa vist som det i gamle Dage var Israels Pligt at unddrage sig fra Egypternes Aag, ligesaa vist er det vor Pligt at tilbagevise de Fremmede, der med Vold have trængt sig ind i Landet, og ville udslette Folkets Præg, uden hvilket ingen eiendommelig Udvikling er tænkelig.«

Efter disse Ord satte Munken sig paa en Steen, under et udgaaet Egetræ ved Skovens Ende, og indbød Adalbert til at tage Plads ved sin Side. Derpaa begyndte han med stor Sagkundskab at omtale de forsvundne Dage; han lagde ikke Dølgemaal paa de gamle Tidens Laster og Feil, men han udmalede ogsaa med stærke Træk den Suedighed og Rovlyst, hvormed Fremmede havde benyttet disse Feil, for at sønderlide Landet; han henpegede ogsaa paa den bedre Retning, de Glimt af et høiere Liv, der vare fremgangne af Døden og Opløsningen selv, og viste fremdeles, hvorledes de Ædleste i Landet med stor Selvfornægtelse og usædvanlige Offere havde udkastet Planen til en bedre Fremtid, og hvorledes netop da en fiendtlig Magt greb ind og tilintetgjorde de unge Spirer og alle Velsindedes Haab; han viste endelig, hvorledes denne Magt vedblev med et Jernaaag at undertrykke hver selvstændig og ædel Yttring, saa man enten maatte opgive Sjælens og Tankens Frihed, eller vove en Kamp paa Liv og Død med Undertrykkerne.

Til denne Tale lyttede Adalbert med spændt Opmærksomhed, hvert af Munkens Beviser væltede

en Byrde fra hans Bryst, hans Vaklen forsvandt, og ivrigere, end nogensinde, besluttede han at dele Skiebne med sine ædlestes Landsmænd, og at offere sit Liv, om det skulde fordres, for hvad de troede at være Pligt og Ret. Dette sagde han Munken, og bad ham tilgive hin forrige Tvivl. »Der er Intet at tilgive,« svarede Pater Vincent, »Ingen kan kæmpe for den Sandhed, han ikke kjender, thi ellers kæmpede han i Blinde, og det kunde da skee, at han tog en gloende Molok for en lysende Sol, og offrede sit Liv til en Afgud.«

Dermed reiste Munken sig og vilde gaae; men Adalbert holdt ham tilbage ved hans Kiortelffig, nedknælede for hans Fødder og bad ham om hans Velsignelse, hvorpaa Munken lagde sin Haand paa hans Pande, velsignede og indviede ham til en Kæmper for Fædrelandet.

Neppe var denne Handling fuldbragt, før de hørte et Skud, og i samme Øieblik styrtede en Stork, der havde bygget sin Rede i Egen over deres Hoved, ned med giennebhoret Bryst.

»Casimir er meget uforsigtig,« sagde Munken, i det han opmærksomt betragtede det døde Dyr, »hvor let kunde han ikke have truffet en af os, istedenfor denne Fugl!« Efter disse Ord rakte han Adalbert sin Haand og gik.

Kort efter traadte Casimir frem af Skoven. Da han kom til den Plads, hvorpaa Adalbert nylig knælede, bukkede han sig, tog den døde Fugl op, og betragtede den nøie. »Brystet er knust,« sagde han, »det var et godt Skud.« — »Spild ikke dine Skud paa de stakkels uskyldige Fugle,« sagde Adalbert, »men spar dem til Giengjældens Time slaaer.« — »Giengjældelsen! derom skulde du ikke minde mig.« — »Hvorfor ikke?« — »Fordi den kunde træffe dig selv.« — »Mig selv! hvad har da jeg forbrudt?« —